

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 193/09-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. júna 2009 predbežne prerokoval sťažnosť J. M., K., zastúpeného advokátom JUDr. P. S., K., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 S 36/2007 z 15. mája 2008 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sžo 160/2008 z 11. septembra 2008, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. decembra 2008 doručená sťažnosť J. M., K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. P. S., K., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu

v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 S 36/2007 z 15. mája 2008 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 8 Sžo 160/2008 z 11. septembra 2008.

Zo sťažnosti a z pripojených príloh vyplýva, že riaditeľ Colného úradu v Košiciach (ďalej len „colný úrad“) rozhodnutím č. 13704/99 zo 6. augusta 1999 rozhodol o skončení služobného pomeru sťažovateľa prepustením podľa § 183 ods. 1 písm. e) zákona č. 200/1998 Z. z. o štátnej službe colníkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnej službe colníkov“). Dôvodom prepustenia podľa sťažovateľa bolo údajné porušenie jeho služobných povinností zvlášť hrubým spôsobom, pričom jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Zvlášť hrubé porušenie služobných povinností malo spočívať v tom, že sťažovateľ pri výkone služby zanedbal viacero veľmi dôležitých povinností a službu vykonával spôsobom odporujúcim platným právnym predpisom.

Konanie sťažovateľa bolo v predmetnom rozhodnutí popísané z hľadiska skutkového priebehu tak, že *„pri prepustení tovaru, 3 zvitkov pozinkovaných oceľových plechov valcovaných za studena dňa 2. 8. 1999 do režimu vývoz rozhodnutím č. 0566404901137 po vykonaní čiastočnej vnútornej colnej kontroly dopravný prostriedok, kamión ev. č... a príves ev. č..., na ktorom bol uvedený tovar prepravovaný, opatril dvoma colnými uzávermi č. 5662/42, pričom pri colnej kontrole vykonanej colnými orgánmi Českej republiky bolo zistené, že na ložnej ploche dopravného prostriedku sa nachádzalo okrem deklarovaného tovaru aj 10 369 kartónov cigariet rôznych značiek neopatrených kontrolnou známkou SR, pričom neboli porušené colné uzávery, ani istiaci systém a nedošlo tak k násilnému vniknutiu na ložnú plochu dopravného prostriedku“.*

Rozhodnutie riaditeľa colného úradu o skončení služobného pomeru sťažovateľa jeho prepustením bolo v odvolacom konaní potvrdené rozhodnutím generálneho riaditeľa Colného riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „colné riaditeľstvo“) č. 8752/99-2004/99/4 z 19. októbra 1999.

V rozhodnutí popísané konanie sťažovateľa (pozri už citované, pozn.) bolo aj predmetom trestného konania vedeného Okresným úradom vyšetrovania Policajného zboru Košice II (ďalej len „okresný úrad vyšetrovania“) pod sp. zn. ČVS: OÚV-673/20-K2-1999 pre trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 Trestného zákona.

Uznesením z 28. marca 2002 vyšetrovateľ okresného úradu vyšetrovania (ako uvádza sťažovateľ, pozn.) *„zastavil trestné stíhanie žalobcu z dôvodu, že nebolo dokázané, že skutok spáchal obvinený teda nemohol ho spáchať ani nedbanlivostným konaním“*. Vo výrokovej časti k sťažnosti priloženého uznesenia vyšetrovateľa okresného úradu vyšetrovania sp. zn. ČVS: OÚV-673/20-K2-1999 KB z 28. marca 2002 sa uvádza *„Podľa § 172 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku trestné stíhanie proti obvinenému J. M. zastavujem, lebo nie je dokázané, že skutok spáchal obvinený“*, pričom v záverečnej časti jeho odôvodnenia je uvedené: *„... Z vykonaného vyšetrovania vyplýva, že konanie J. M. nenaplnilo všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, preto bolo potrebné rozhodnúť tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohoto uznesenia.“*

Sťažovateľ podal 7. mája 2002 colnému úradu návrh na obnovu konania vo veci skončenia služobného pomeru. V návrhu na obnovu konania poukázal na uznesenie o zastavení trestného stíhania voči nemu a na závažné dôkazy obsiahnuté v jeho odôvodnení vykonané v priebehu trestného konania.

Rozhodnutím č. 84003/2006-5631 z 8. decembra 2006 riaditeľ colného úradu obnovu konania na návrh sťažovateľa nepovolil. O podanom odvolaní rozhodol generálny riaditeľ colného riaditeľstva rozhodnutím č. 15809/2007 z 9. februára 2007 tak, že rozhodnutie riaditeľa colného úradu potvrdil.

Žalobou podanou proti colnému riaditeľstvu sa sťažovateľ domáhal preskúmania zákonnosti jeho rozhodnutia. Krajský súd žalobu sťažovateľa rozsudkom sp. zn. 6 S 36/2007 z 15. mája 2008 zamietol ako nedôvodnú s tým, že colným orgánom v danom

prípade nevyplývala zo zákona povinnosť vyhovieť návrhu sťažovateľa na obnovu konania, a to ani v prípade preukázania existencie mimoriadne závažných okolností, ktoré colník (sťažovateľ) nemohol bez svojej viny v konaní uplatniť a ktoré by odôvodňovali podstatne priaznivejšie rozhodnutie, a súčasne konštatoval, že zamietnutím návrhu na obnovu konania nemohlo dôjsť k ukráteniu sťažovateľa na jeho subjektívnych právach.

V odvolaní proti rozsudku krajského súdu sťažovateľ vytýkal prvostupňovému súdu, že *„sa nedostatočne zaoberal námietkou zneužitia správneho uváženia pri rozhodovaní o návrhu na obnovu konania správnym orgánom prvostupňovým aj druhostupňovým“*. Sťažovateľ namietal, že *„i napriek preukázateľne existujúcim mimoriadne závažným okolnostiam spôsobilým priviesť nesporne priaznivejšie rozhodnutie pre účastníka správneho konania obnovu konania nepripustil. Práve v dôsledku postupu správneho orgánu došlo k vybočeniu zo zásady voľnej úvahy, ktorá je limitovaná následkom, teda zásadným porušením práv účastníka správneho konania, pretože tento nemá inú možnosť ako sa domôcť preskúmania a zvrátenia stavu právnej neistoty.“*

Najvyšší súd v konaní o odvolaní sťažovateľa rozsudkom sp. zn. 8 Sžo 160/2008 z 11. septembra 2008 napadnutý rozsudok krajského súdu z 15. mája 2008 potvrdil. Poukázal pritom na judikatúru najvyššieho súdu (rozsudok sp. zn. 5 SŽ 35/2002) so záverom, že *„porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti sa môže colník dopustiť aj z nedbanlivosti, a nemusí ísť len o úmyselné konanie, ktoré by mohlo zakladať jeho prípadnú trestnú zodpovednosť“*.

Podľa názoru sťažovateľa *„správne súdy tak prvostupňový ako aj druhostupňový sa nedostatočne oboznámili s dôvodom uvedeným v prepúšťacom rozhodnutí správneho orgánu t. j. rozhodnutie riaditeľa Colného úradu Košice č. 13704/99 zo dňa 6. 8. 1999, z ktorého jednoznačne a nesporne vyplýva, že sťažovateľ – colník bol prepustený zo služobného pomeru z dôvodu priloženia colnej uzávery, pričom v tomto čase sa na ložnej ploche nachádzal nedeklarovaný tovar (cigarety). Táto skutočnosť bola v prípravnom trestnom konaní vyvrátená a konanie bolo zastavené z dôvodu, že nebolo preukázané, že skutok spáchal obvinený t. j. sťažovateľ. V ďalšom priebehu správneho konania ako aj*

v konaniach o návrhu na obnovu konania, v konaniach o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu došlo zo strany žalovaného colného orgánu k prezentovaniu modifikovaného dôvodu prepustenia colníka a síce, že tento priložil colnú uzáveru na ložnú plochu dopravného prostriedku a túto priložiť nemal.“

Sťažovateľ namieta, že „v konaní vedenom Krajským súdom v Košiciach a Najvyšším súdom SR nebola poskytnutá sťažovateľovi adekvátne a potrebná súdna ochrana“.

Na základe uvedeného sťažovateľ žiada, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1. Krajský súd v Košiciach rozhodnutím sp. zn.: 6 S 36/2007 zo dňa 15. 5. 2008 porušil základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutím sp. zn.: 8 Sžo 160/2008 zo dňa 11. 9. 2008 porušil základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

3. Ústavný súd zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu sp. zn.: 8 Sžo 160/2008 zo dňa 11. 9. 2008, vracia vec a prikazuje mu vo veci konať.

4. Ústavný súd zrušuje rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn.: 6 S 36/2007 zo dňa 15. 5. 2008, vracia vec a prikazuje mu vo veci konať.

5. Sťažovateľovi J. M. priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume po 150.000,- Sk vo vzťahu ku každému z porušovateľov za spôsobený stav právnej neistoty a bezmocnosti voči.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný nahradiť J. M. trovy konania vo výške 6.732,- Sk do 15 dní od právoplatnosti nálezu na účet advokáta JUDr. P. S., advokátska kancelária so sídlom K.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. K namietanému porušeniu označených základných práv sťažovateľa rozsudkom krajského súdu sp. zn. 6 S 36/2007 z 15. mája 2008

Pri prerokovaní tejto časti sťažnosti vychádzal ústavný súd z princípu subsidiarity svojho konania, z ktorého vyplýva, že nemá právomoc konať o návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby na vyslovenie porušenia jej základných práv, ak im poskytuje ochranu právny poriadok použitím opravného alebo iného právneho prostriedku pred iným orgánom verejnej moci (obdobne napr. III. ÚS 51/07, III. ÚS 212/08).

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ napadol okrem iného rozsudok krajského súdu sp. zn. 6 S 36/2007 z 15. mája 2008, ktorým sa rozhodovalo v správnom súdnictve o preskúmaní zákonnosti rozhodnutia colného riaditeľstva č. 15809/2007 z 9. februára 2007. Vzhľadom na uvedený princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd, ústavný súd nemá právomoc preskúmať namietaný rozsudok krajského súdu, pretože o odvolaní proti uvedenému rozsudku krajského súdu (ako súdu prvého stupňa) bol oprávnený rozhodnúť a aj rozhodol najvyšší súd (ako odvolací súd) rozsudkom sp. zn. 8 Sžo 160/2008 z 11. septembra 2008.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa v časti smerujúcej proti rozhodnutiu krajského súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

2. K namietanému porušeniu označených základných práv sťažovateľa rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžo 160/2008 z 11. septembra 2008

Najvyšší súd ako súd odvolací v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu správnych orgánov pri vydaní rozhodnutia o nepovolení obnovy konania rozhodol o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 6 S 36/2007 z 15. mája 2008 tak, že tento rozsudok potvrdil ako vecne správny.

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom

prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Za účelom posúdenia opodstatnenosti sťažnosti ústavný súd pri predbežnom prerokovaní preskúmal k sťažnosti pripojený rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžo 160/2008 z 11. septembra 2008 a zistil, že najvyšší súd v odôvodnení najprv poukázal na obsah administratívneho spisu, z ktorého okrem iného vyplynulo:

„Žalobca dňa 03. 05. 2002 podal návrh na obnovu konania, pričom ako dôvod podania tohto návrhu uviedol, že uznesením Okresného úradu vyšetrovania PZ Košice II ČVS: OÚV-673/20-K zo dňa 28. 03. 2002 bolo trestné stíhanie vedené voči jeho osobe podľa ustanovenia § 172 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zastavené, lebo nebolo dokázané, že skutok spáchal žalobca. Zastavujúce rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 15. 04. 2002. Žalobca vychádzajúc z tohto zastavujúceho uznesenia a poukazujúc na ustanovenie § 234 ods. 1, 2 zákona č. 200/1998 Z. z. žiadal, aby riaditeľ Colného úradu Košice povolil obnovu konania a zrušil rozhodnutie o skončení služobného pomeru prepustením zo dňa 06. 08. 1999, č. 13704/99. Žalobca v návrhu uviedol, že dodatočne boli zistené mimoriadne závažné okolnosti, ktoré nemohol v správnom konaní bez svojej viny uplatniť...“

Colný úrad Košice rozhodnutím zo dňa 8. decembra 2006 pod č. 84003/2006-5631 návrh na obnovu konania vo veci skončenia služobného pomeru rozhodnutím riaditeľa colného úradu č. 13704/99 zo dňa 6. augusta 1999 o prepustení zo služobného pomeru zamietol a obnovu konania nepovolil. V odôvodnení rozhodnutia colný úrad uviedol, že dospel k záveru, že v danej veci nie sú splnené podmienky pre obnovu konania tak, ako to ustanovuje § 234 zákona č. 200/1998 Z. z. ...“

Žalovaný rozhodnutím zo dňa 9. februára 2007, č. 15809/2007-1409 odvolanie žalobcu proti prvostupňovému správnomu rozhodnutiu o nepovolení obnovy konania zamietol a rozhodnutie colného úradu zo dňa 18. 12. 2006 potvrdil. Aj žalovaný vo svojom rozhodnutí dospel k záveru, že v danom prípade neboli splnené dôvody na obnovu konania v zmysle ustanovenia § 234 ods. 1 zákona č. 200/1998 Z. z. “.

Najvyšší súd v namietanom rozsudku ďalej cituje relevantné ustanovenia zákona o štátnej službe colníkov (§ 234 ods. 1, 2 a 3) a Občianskeho súdneho poriadku (§ 244 ods. 1, § 247 ods. 1, § 249 ods. 2, § 250i ods. 1, 3 a § 245i ods. 2), ktorých interpretáciu (vo vzťahu k posudzovanej veci) krajský súd v prvostupňovom rozsudku vykonal.

Po podrobnom oboznámení sa s administratívnym spisom, ako aj so súdnym spisom, sa najvyšší súd následne zaoberal skutkovým základom prerokovávanej veci, jeho právnym posúdením a skúmaním, či boli splnené súčasne všetky podmienky na povolenie obnovy konania ustanovené v § 234 ods. 1 zákona o štátnej službe colníkov, pričom dospel k záveru, že *„rozhodnutie žalovaného vrátane voľnej správnej úvahy žalovaného a prvostupňového správneho orgánu boli v súlade so zákonom. Predmetom trestného konania nebolo posudzovanie, či konaním resp. opomenutím žalobcu došlo k porušeniu služobných povinností alebo služobnej prísahy. Podľa ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti sa môže colník dopustiť aj z nedbanlivosti a nemusí ísť len o úmyselné konanie, ktoré by mohlo zakladať jeho prípadnú trestnú zodpovednosť (napr. rozsudok NS SR sp. zn. 5 Sž 35/2002 schválený správnym kolégiom NS SR 09. 05. 2002 na uverejnenie, rozsudok NS SR sp. zn. 8 Sžo 5/2007 z 10. 10. 2007).*

Aj podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Inými slovami povedané, treba vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy (napr. uznesenie ÚS SR č. k. II ÚS 127/07-21 zo 06. 06. 2007).

Cez tieto špecifiká správneho súdnictva Najvyšší súd SR posudzoval aj dôvodnosť námietok žalobcu proti napadnutému rozsudku krajského súdu. Podľa názoru odvolacieho súdu preskúmané rozhodnutia žalovaného ako aj prvostupňového orgánu sú v súlade so zákonom, majú požadované formálne i obsahové náležitosti a sú dostatočne odôvodnené. Aj podľa názoru odvolacieho súdu správne uváženie žalovaného a prvostupňového správneho orgánu je v súlade so zásadami logického myslenia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 O. s. p. ako vecne správny potvrdil. “.

Ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, a jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04). Vzhľadom na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený ani povinný preskúmať a posudzovať skutkové zistenia a právne názory všeobecných súdov, ktoré pri výklade a uplatňovaní iných než ústavných zákonov vytvorili skutkový a právny základ ich rozhodnutí. Ústavný súd nepreskúmava, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav, pretože to je v právomoci opravných všeobecných súdov.

Ústavnou kompetenciou ústavného súdu je v prípadoch napadnutia rozhodnutí (opatrení alebo iných zásahov) všeobecných súdov kontrola zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie právnych noriem a postupu, ktorý predchádzal vydaniu napadnutých rozhodnutí, s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (podobne I. ÚS 20/03, IV. ÚS 252/04).

Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených listinných dôkazov vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľa s hodnotením vykonaného preskúmania zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu (colného riaditeľstva) a právnym názorom všeobecného súdu (najvyššieho súdu ako správneho súdu), teda s jeho interpretáciou a aplikáciou príslušných zákonných ustanovení, a hodnotením skutkového stavu vo veci sťažovateľa.

Najvyšší súd ako odvolací súd sa stotožnil so záverom prvostupňového súdu, že colné orgány (colný úrad a colné riaditeľstvo) svojím postupom pri vydaní rozhodnutia o nepovolení obnovy konania neporušili zákon. Bolo predovšetkým na správnom orgáne, aby posúdil sťažovateľom tvrdené nové skutočnosti vo veci skončenia jeho štátnozamestnaneckého pomeru odôvodňujúce jeho návrh na obnovu konania a z toho vyvodil záver podľa vlastnej úvahy. Najvyšší súd v tejto súvislosti konštatoval, že rozhodnutie o skončení služobného pomeru prepustením je personálnym rozhodnutím, ktoré je nezávislé na tom, či sa separatne vedie trestné konanie. Colné riaditeľstvo vychádzalo zo skutočností ním zistených, vo vzťahu k riešeniu personálnej otázky, za ktorého stavu ním preskúmané skutočnosti nemusia byť trestným činom. V danom prípade colné orgány boli viazané zákonom o štátnej službe colníkov (upravujúcim v § 234 ods. 1 podmienky na povolenie obnovy konania) a z tohto pohľadu posudzovali okolnosti prípadu vo vzťahu k dôvodom návrhu na obnovu konania vo veci prepustenia sťažovateľa zo služobného pomeru.

Podľa názoru najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu sťažovateľ v odvolacom konaní neuviedol nové skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iný pohľad na vec, a to ani za toho stavu, že trestné stíhanie za skutok, ktorý mu bol kladený za vinu a ktorý súvisel s jeho prepustením zo služobného pomeru, bolo zastavené, pretože zastavenie trestného konania nemohlo mať automaticky za následok nutnosť konštatovania, že sa sťažovateľ nedopustil (konaním alebo opomenutím) porušenia služobných povinností alebo služobnej prísahy a že nedošlo k porušeniu zákona vo vzťahu k príslušným ustanoveniam zákona o štátnej službe colníkov.

Ústavný súd nezistil medzi dôvodmi a skutočnosťami, ktoré sťažovateľ uvádzal v sťažnosti, žiadny taký dôvod alebo skutočnosť, ktoré by mohli spochybniť právne závery najvyššieho súdu o existencii a relevantnosti dôvodov, na základe ktorých potvrdil prvostupňový rozsudok (vo veci preskúmania rozhodnutia colného riaditeľstva), alebo by sa inak javili ako zjavne neodôvodnené či svojvoľné. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru. O svojvôli pri výklade a aplikácii

zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam.

Podľa názoru ústavného súdu posúdenie odvolania sťažovateľa najvyšším súdom takéto nedostatky nevykazuje. V takom prípade ústavný súd nemá žiaden dôvod a ani oprávnenie na prehodnocovanie záverov všeobecného súdu (najvyššieho súdu), ktoré sú zhodné so závermi krajského súdu ako prvostupňového súdu.

Na základe uvedeného ústavný súd po predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľ namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala, že k ich porušeniu skutočne vo veci sťažovateľa došlo. Ústavný súd preto odmietol sťažnosť sťažovateľa v časti, ktorou namieta porušenie ním označených práv rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžo 160/2008 z 11. septembra 2008 z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. júna 2009